

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 463. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992356634288/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

sagde Faderen til ham, og forsøg, hvorledes et saa ædelt Dyr finder sig i at være jer Ejendom. Og den unge Ridder Otto v. Trautwangen kastede Hesten med vældig Overmagt snart hid, snart did, saa Væbnerne forbausedes og var af den Mening, at denne ædle Fole vel maatte indse, den havde fundet sin rette Rytter, og at hans Magt over den maatte være af en særegen, ganske uhørt Betydning. Fra Hesten sprang nu Ridderen med klirrende Syng og styrtede sig i sin Faders Arme. Men Strids-hingsten suøftede vildt imod Væbnerne, der greb dens Tøjler, og travede ind paa dem, til den brød sig Bane og naaede sin unge Herre, hos hvem den saa blev staaende, og kærtegnende lagde den sit Hoved paa hans Skulder.» — Ubetvingelighed til den Forudbestemte kommer, han, hvis Magt over Hjertet ogsaa føles som værende af «særegen, ganske uhørt Betydning», og fra det Øjeblik af evig Hengivenhed og de ømmeste Kærtegn! hvad Andet og Mere er der i den unge, knubske Ridderfrøken, naar den rette Ridder viser sig i Døren?

Søkongen Ariabjørn har været Skyld i, at Otto paa det afgørende Tidspunkt ved Trolddom gik glip af sin Elskede og Trylleringen. Han rider hen ad en øde Vej. Da kommer en vild, brun Hest travende, som begynder en forbitret Kamp med Søkongens Hest og kaster den til Jorden, endnu før Rytteren kan springe af, saa Alt ligger hulter til bulter, mens den rasende Hingst skaanselsløst sparker og stamper. Saa klog, saa hengiven er denne Hingst. Er det da underligt, at Otto siger de ellers utrolige Ord om den: «At denne Hest ser saa lysebrun ud, gør den ganske særligt dyrebar for mig. Lysebrun er for mig en rigtig englekær Farve; min salig Moder havde saadanne store lysebrune Øjne, og da Himlen saa ud af dem, forekommer den Farve mig altid som en lysende Hilsen fra Himlen».

Saaledes naaer da Ridderromanen sit Højdepunkt i Adels-sjæle-Granskning eller Hestesjæle-Granskning, hvad i dette Tilfælde omtrent kommer ud paa et. I *Trylleringen* holder, som Gottschall vittigt har sagt, de Afskygninger, som forekommer i Tegningen af Riddere fra alle Verdens Hjørner sig til Menneskehedens Grundtyper og Solens Skyggeblandinger. Man kan netop kende en Morian fra en Finlænder. Og denne Bog følges af en Mængde andre Romaner af samme Art, hvoriblandt *Islænderen Tjodulf's Farter* er den bekendteste. Den forberedes af den store Trilogi, Fouqué's Hovedværk *Nordens Helt*, hvis første Del hedder